

Dzień odbioru

:

18.05.2026

Opublikowano Id	:	C-721/25
Numer dokumentu	:	9
Numer w rejestrze	:	1357669
Data złożenia	:	13.02.2026
Data wpisania do rejestru	:	17.02.2026
Typ dokumentu	:	Uwagi
Numer referencyjny zgłoszenia w systemie e-Curia	:	Dokument procesowy DC237560
Numer akt	:	1
Autor	:	Steiblyte Audrone (R42350) Komisja

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, 13 lutego 2026 r.

[sj.c\(2026\)1814147](#)

DO PREZESA I CZŁONKÓW TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII

EUROPEJSKIEJ UWAGI PISEMNE,

przedstawione przez

KOMISJA EUROPEJSKA,

reprezentowana przez członków Służby Prawnej Marie Lagrue, Theodoros Adamopoulos i Audronę Steiblytę, wyznaczonych jako pełnomocnicy, których adres pocztowy w Brukseli to Służba Prawna, Greffe contentieux, BERL 1/169, 200, rue de la Loi, 1049 Bruksela, i wyrażających zgodę na przekazywanie wszystkich pism procesowych za pośrednictwem systemu e-Curia,

w sprawie C-721/25

Krajowa Agencja Płatnicza,

w której Sąd Najwyższy Administracji Litwy zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* w sektorze rolnym, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/316 z dnia 21 lutego 2019 r. rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/316 z dnia 21 lutego 2019 r.

TREŚĆ

1.	STAN FAKTYCZNY I POSTĘPOWANIE	3
2.	OBOWIAZUJĄCE PRAWO UNIJNE	5
3.	OBOWIAZUJĄCE PRAWO KRAJOWE	6
4.	PYTANIA PRZEDŁOŻONE SĄDOWI	8
5.	ROZPATRZENIE PYTAŃ PRZEDSTAWIONYCH DO WYDANIA ORZECZENIA W SPRAWIE	9
5.1.	Uwaga wstępna	9
5.2.	Pierwsze pytanie prejudycjalne	10
5.3.	Drugie pytanie prejudycjalne	11
6.	ODPOWIEDŹ DO PYTANIA PREJUDYCIJNE ZŁOŻONE PRZEZ SĄD NACIONAL 13	

Komisja Europejska (zwana dalej „Komisją”) pragnie przedstawić Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanemu dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”) następujące uwagi na piśmie.

1. STAN FAKTYCZNY I PRZEBIEG POSTĘPOWANIA

1. Sąd Najwyższy Administracyjny Litwy, który skierował wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, rozpatruje sprawę administracyjną w związku z odwołaniem wniesionym przez skarżącą V. S. (zwaną dalej „skarżącą w sprawie głównej”) od wyroku Sądu Okręgowego w Wilnie ⁽¹⁾ z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie administracyjnej dotyczącej skargi skarżącej w sprawie głównej przeciwko pozwanej Krajowej Agencji Płatniczej przy Ministerstwie Rolnictwa (zwanej dalej „Agencją”) o uchylenie dwóch decyzji tej ostatniej.
2. Spór rozpatrywany w sprawie głównej dotyczy zasadności i zgodności z prawem decyzji Agencji z dnia 5 grudnia 2022 r. i 24 lutego 2023 r., w których postanowiono nieprzyznanie skarżącej w sprawie głównej pomocy *de minimis*. Wnosząca w sprawie głównej złożyła skargę do Sądu Okręgowego w Wilnie, wnosząc o uchylenie decyzji Agencji oraz o zobowiązanie Agencji do ponownego rozpatrzenia wniosku wnoszącej w sprawie głównej z dnia 21 grudnia 2021 r.
3. W dniu 21 grudnia 2021 r. wnioskodawczyni w sprawie głównej złożyła do Agencji wniosek o przyznanie pomocy państwa, która częściowo pokryłaby roszczenie wnioskodawczyni w sprawie głównej w wysokości 128 717,08 EUR wobec upadłej i likwidowanej spółki akcyjnej „Agroinas”.
4. Decyzją z dnia 5 grudnia 2022 r. Agencja poinformowała skarżącą w sprawie głównej, że nie przyzna pomocy, ponieważ kwota pomocy obliczona dla wnioskodawcy w sprawie głównej przekracza limit określony w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013 i nie może być przyznana nawet ta część pomocy, która nie przekracza tego limitu.
5. Nie zgadzając się z decyzją Agencji z dnia 5 grudnia 2022 r., skarżąca w sprawie głównej złożyła w dniu 11 stycznia 2023 r. skargę do Ministerstwa Rolnictwa Republiki Litewskiej, które zgodnie ze swoimi kompetencjami przekazało tę skargę do rozpatrzenia Agencji.
6. Decyzją z dnia 24 lutego 2023 r. Agencja oddaliła skargę skarżącej w sprawie głównej, ponownie wskazując, że pomoc o znaczeniu nieistotnym (*de minimis*) w sektorze produkcji produktów rolnych nie zostanie przyznana, ponieważ obliczona kwota pomocy

(1) Od 1 stycznia 2024 r. nosi on nazwę Administracyjnego Sądu Okręgowego.

przekracza limit określony w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013 i nie może być przyznana nawet ta część pomocy, która nie przekracza tego limitu.

7. Wnosząca w sprawie głównej stoi na stanowisku, że po raz pierwszy wystąpiła o przyznanie pomocy *de minimis*, w związku z czym nie mają do niej zastosowania przepisy art. 3 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 dotyczące sumowania pomocy, a także, że przepisy te nie mogą być traktowane jako zakaz wypłaty tej części pomocy, która nie przekracza progu określonego w art. 3 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 1408/2013. W związku z tym, zdaniem skarżącej w sprawie głównej, Agencja powinna była wypłacić jej pomoc w wysokości 25 000 EUR.
8. Pozwana w sprawie głównej nie zgadza się z tymi argumentami skarżącej w sprawie głównej, twierdząc, że zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3a i 7, ustalono, że pomoc, o którą wnioskowała skarżąca w sprawie głównej, przekracza limit określony w rozporządzeniu, co oznacza jednocześnie, że nie można przyznać również tej części pomocy, która nie przekracza tego limitu.
9. W sprawie głównej nie ma sporu co do tego, że wnioskodawczyni w sprawie głównej nie zwracała się wcześniej o przyznanie pomocy *de minimis*, a taka pomoc nie została jej przyznana w okresie trzech lat budżetowych.
10. W orzeczeniu z dnia 18 grudnia 2023 r. Sąd Administracyjny Okręgu Wileńskiego oddalił skargę skarżącej w sprawie głównej, stwierdzając, że obliczona dla niej kwota pomocy w wysokości 49 730 EUR przekracza limit określony w art. 3 ust. 3a rozporządzenia Komisji (UE) nr 1408/2013.
11. Wnosząca odwołanie w sprawie głównej w skardze apelacyjnej stoi na stanowisku, że Agencja mogła na podstawie złożonego przez nią wniosku wypłacić kwotę pomocy, która nie przekracza limitu określonego w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013, tj. 25 000 EUR.
12. W odpowiedzi na skargę odwoławczą skarżącej w sprawie głównej pozwany wnosi o pozostawienie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji oraz o oddalenie skargi odwoławczej.
13. W dniu 12 listopada 2025 r. Sąd Najwyższy w sprawach administracyjnych w Litwie zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

2. OBOWIĄZUJĄCE PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ

14. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do pomocy *de minimis* w sektorze rolnym ⁽²⁾ przewidują:

„3a. W drodze odstępstwa od ust. 2 i 3 państwo członkowskie może postanowić, że łączna kwota pomocy de minimis przyznanej jednemu przedsiębiorstwu nie przekracza 25 000 EUR w dowolnym okresie trzech lat budżetowych, a łączna kwota pomocy de minimis przyznanej w dowolnym okresie trzech lat budżetowych nie przekracza krajowego limitu określonego w załączniku II, o ile spełnione są następujące warunki:

a) w przypadku środków pomocy przynoszących korzyści wyłącznie sektorowi jednego konkretnego produktu łączna kwota pomocy przyznanej w dowolnym okresie trzech lat obrotowych nie przekracza limitu sektorowego określonego w art. 2 ust. 4;

b) państwo członkowskie ustanawia krajowy rejestr centralny zgodnie z art. 6 ust. 2.

4. Pomoc de minimis uznaje się za przyznaną w momencie, w którym przedsiębiorstwo nabywa zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym prawo do otrzymania takiej pomocy, niezależnie od daty wypłaty pomocy de minimis na rzecz przedsiębiorstwa.

[...]

7. Jeżeli przyznanie nowej pomocy de minimis spowodowałoby przekroczenie pułapów de minimis, o których mowa w ust. 2, 3 i 3a, pułapów krajowych lub pułapu sektorowego, niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do tej nowej pomocy.”

15. Artykuł 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 stanowi:

„3. Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc de minimis na podstawie niniejszego rozporządzenia dopiero po sprawdzeniu, czy w wyniku tego łączna kwota pomocy de minimis przyznanej danemu przedsiębiorstwu nie przekroczy pułapów określonych w art. 3 ust. 2, 3 i 3a oraz limitów krajowych i sektorowych, a także czy spełnione są wszystkie warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.”

(2) Dz.U. L 352 z 24.12.2013, s. 9. W sprawie głównej ma zastosowanie rozporządzenie w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/316 z dnia 21 lutego 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze rolnym (Dz.U. L 51I z 22.2.2019, s. 1).

3. OBOWIĄZUJĄCE PRAWO KRAJOWE

16. W punkcie 2.2 Opisu procedury zaspokajania wierzytelności podmiotów prowadzących działalność rolniczą wobec upadłych przedsiębiorstw i osób fizycznych ze środków budżetu państwa, zatwierdzonego uchwałą nr 504 Rządu Republiki Litewskiej z dnia 18 maja 2016 r. (3) (zwanego dalej „Opisem”) w pkt 2.2 określono:

„2.2. Wniosek o częściowe zaspokojenie zadłużenia podmiotu prowadzącego działalność rolniczą wobec osoby prawnej w likwidacji z powodu upadłości lub osoby fizycznej, wobec której wszczęto postępowanie upadłościowe (zwany dalej – wnioskiem) – dokument wypełniany przez podmiot prowadzący działalność rolniczą, na podstawie którego przyznawane są środki na pomoc de minimis w sektorze produkcji produktów rolnych, w celu częściowego zaspokojenia zadłużenia podmiotu prowadzącego działalność rolniczą wobec osoby prawnej w likwidacji z powodu upadłości lub osoby fizycznej, wobec której wszczęto postępowanie upadłościowe.”

17. W pkt 3 opisu określono:

„3. Zgodnie z niniejszym opisem ze środków budżetu państwa pokrywa się do 40 procent roszczeń podmiotów prowadzących działalność rolniczą (zwanym dalej „beneficjentami pomocy”) dotyczących zapłaty za sprzedane produkty rolne.”

18. Zgodnie z pkt 6 opisu:

„6. Minister Rolnictwa, uwzględniając informacje przekazane przez Agencję zgodnie z pkt 8.4 niniejszego opisu, w ciągu 10 dni roboczych od ich otrzymania ustala intensywność pomocy de minimis w sektorze produkcji produktów rolnych (zwanej dalej „pomocą de minimis w rolnictwie”) w danym roku, mającą zastosowanie do procedur przeprowadzanych zgodnie z niniejszym opisem”.

19. W pkt 8 Opisu przewidziano:

„Agencja, po otrzymaniu wniosku i dokumentów w terminie określonym w pkt 4 Opisu:

[...]

8.2. nie później niż w ciągu 20 dni roboczych od otrzymania wniosku sprawdza informacje niezbędne do zapewnienia, że przy przyznawaniu beneficjentowi pomocy w zakresie

(3) TAR, 25.05.2016, nr 13956. Wersja uchwały nr 783 z dnia 29 września 2021 r. (TAR 01.10.2021, nr k. 2021-20591).

nie przekroczono by łącznej kwoty pomocy de minimis przyznanej zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 beneficjentom prowadzącym działalność w sektorze produkcji podstawowych produktów rolnych w dowolnym okresie trzech lat budżetowych, kwota na jednego beneficjenta nie przekroczy kwoty określonej w art. 3 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 oraz nie zostaną naruszone inne przepisy rozporządzenia (UE) nr 1408/2013;

[...]

8.6. zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1408/2013 oraz przepisami dotyczącymi rejestru udzielonej pomocy państwa, nie później niż w ciągu 15 dni roboczych od wydania rozporządzenia ministra rolnictwa określającego intensywność pomocy rolnej o nieznacznym znaczeniu w bieżącym roku kalendarzowym, sprawdza, czy przyznanie pomocy de minimis beneficjentom wskazanym we wniosku nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnej kwoty pomocy de minimis dla beneficjenta (i powiązanych z nim przedsiębiorstw) w bieżącym roku oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych;

8.7. nie później niż w ciągu 20 dni roboczych od wydania rozporządzenia ministra rolnictwa określającego intensywność pomocy rolnej o nieznacznym znaczeniu w bieżącym roku kalendarzowym, podejmuje decyzję o przyznaniu lub nieprzyznaniu środków pomocy rolnej o nieznacznym znaczeniu i informuje o tym beneficjentów zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013;

[...]”.

20. W pkt 6.7 przepisów dotyczących rejestru udzielonej pomocy państwa i pomocy de minimis⁽⁴⁾), zatwierdzonych uchwałą rządu Republiki Litewskiej nr 35 z dnia 19 stycznia 2005 r., przewidziano:

„6.7. Pomoc de minimis dla podmiotu gospodarczego prowadzącego działalność w sektorze produkcji podstawowych produktów rolnych – to pomoc de minimis wyrażona w wartości pieniężnej, nieprzekraczająca 25 000 EUR (dwadzieścia pięć tysięcy euro) na jeden podmiot gospodarczy (jedno przedsiębiorstwo) prowadzący działalność w sektorze produkcji podstawowych produktów rolnych w ciągu trzech lat obrotowych, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie Traktatu o

(4) Dz. Urz. 2005, nr 9-282, w brzmieniu uchwały nr 13 z dnia 6 stycznia 2021 r. (TAR 2021-01-12, nr kat. 2021-00420).

Unii w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze rolnym, z późniejszymi zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/316 z dnia 21 lutego 2019 r.”

21. W dniu 28 listopada 2022 r. Minister Rolnictwa Republiki Litewskiej rozporządzeniem nr 3D-725 „W sprawie ustalenia poziomu intensywności pomocy udzielanej na pokrycie zaległości podmiotów prowadzących działalność rolniczą w związku z likwidacją osób prawnych z powodu upadłości oraz osób fizycznych, wobec których wszczęto postępowanie upadłościowe zadłużenia wobec podmiotów prowadzących działalność rolniczą na rok 2022” ustalił, że intensywność pomocy *de minimis* w sektorze produktów rolnych w 2022 r. wynosi 40%.
22. Zgodnie z przepisami krajowymi Republiki Litewskiej, składając wniosek o pomoc *de minimis*, podmiot nie ma możliwości ani osobnego wskazania konkretnej kwoty wnioskowanej pomocy, ani złożenia wniosku o wypłatę kwoty pomocy nieprzekraczającej górnego limitu pomocy *de minimis*. We wniosku o wsparcie, którego formularz został zatwierdzony uchwałą rządu Republiki Litewskiej nr 504, podaje się jedynie ogólne dane dotyczące zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustawową wniosku danej osoby, na podstawie którego osoba ta nabywa prawo do ubiegania się o pomoc *de minimis*. Ponadto konkretna intensywność pomocy w danym roku jest ustalana odrębnym rozporządzeniem ministra rolnictwa Republiki Litewskiej już po złożeniu wniosków.

4. PYTANIA PRZEDSTAWIONE TRYBUNAŁOWI SPRAWIEDLIWOŚCI

23. Najwyższy Sąd Administracyjny Litwy zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w następujących kwestiach:

„1) Czy w przypadku, gdy beneficjent pomocy nie otrzymał pomocy de minimis w okresie trzech lat budżetowych i nie ma możliwości wskazania w wniosku konkretnej kwoty wnioskowanej pomocy państwa, można uznać, że maksymalna kwota, o której wnioskodawca może się ubiegać, obliczona przez krajowe organy zarządzające pomocą na podstawie rozporządzenia ministra rolnictwa Republiki Litewskiej w sprawie intensywności pomocy, przyjętego już po złożeniu wniosku, jest automatycznie uznawana za przekraczającą górny próg pomocy de minimis?

2) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca, to czy w sytuacji takiej, jaka miała miejsce w rozpatrywanej sprawie administracyjnej, byłoby sprzeczne z przepisami rozporządzenia nr 1408/2013, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/316 z dnia 21 lutego 2019 r. rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/316,

zgodnie z którym krajowy organ zarządzający pomocą, po rozpatrzeniu wniosku wnioskodawcy i stwierdzeniu, że kwota uzasadnionych roszczeń wnioskodawcy przekracza górny limit pomocy de minimis, wypłaca wnioskodawcy, bez jej odrębnego wniosku, jako pomoc państwa jedynie tę część pomocy, która nie przekracza tego pułapu?

5. ROZPATRZENIE PYTAŃ PRZEDROZSTRZYGAJĄCYCH

5.1. Uwaga wstępna

24. Przed udzieleniem odpowiedzi na pytania krajowego sądu, który zwrócił się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Komisja pragnie przedstawić kilka uwag wstępnych.
25. Komisja pragnie zauważyć, że rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 zajmuje szczególne miejsce w dziedzinie pomocy państwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem celem rozporządzeń *de minimis* jest umożliwienie odstępstwa od zasady, zgodnie z którą przed przyznaniem jakiegokolwiek pomocy należy zgłosić ją Komisji⁽⁵⁾, w przypadku niewielkiej pomocy państwa. Ponieważ rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 stanowi odstępstwo od ogólnej zasady wymagającej zgłoszenia nowej pomocy państwa, jego przepisy należy interpretować w sposób zawężający⁽⁶⁾. Przy takiej interpretacji należy uwzględnić nie tylko brzmienie przepisów, ale także kontekst oraz cele aktu prawnego, w którym zostały one zawarte⁽⁷⁾.
26. Należy również zauważyć, że rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 zostało przyjęte w celu ustanowienia szczególnych zasad mających zastosowanie do pomocy *de minimis* przyznawanej w sektorze rolnym. Jak wyjaśniono w motywie 3 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013, niniejsze rozporządzenie ustanawia pułapy *de minimis*, których nieprzekroczenie pozwala uznać art. 107 ust. 1 TFUE za niemający zastosowania, zapewniając, że „środki objęte niniejszym rozporządzeniem można uznać za nie mające wpływu na handel między państwami członkowskimi oraz nie zakłócające konkurencji ani nie stwarzające takiego zagrożenia”. Właśnie w art. 3 rozporządzenia określono pułapy, których należy przestrzegać, aby środki pomocy państwa mogły być wyłączone z wymogu zgłoszenia Komisji przewidzianego w art. 108 ust. 3 TFUE.

(5) Wyrok z dnia 28 października 2020 r. w sprawie *INAIL*, C-608/19, EU:C:2020:865, pkt 26 i przytoczone w nim orzecznictwo; Wyrok z dnia 15 stycznia 2026 r. w sprawie *Ambito territoriale di Caccia Ancona 2/Azienda Agricola Camarzano di RK*, C-615/24, EU:C:2026:10, pkt 21 oraz orzecznictwo tam przytoczone.

(6) Wspomniany już wyrok w sprawie *INAIL*, pkt 27 oraz wspomniany już wyrok w sprawie *Ambito territoriale di Caccia Ancona 2/Azienda Agricola Camarzano di RK*, pkt 22 i wskazana w nim orzecznictwo.

(7) Punkt 28 wyżej wymienionego wyroku *INAIL* oraz punkt 23 wyżej wymienionego wyroku *Ambito territoriale di Caccia Ancona 2/Azienda Agricola Camarzano di RK* oraz orzecznictwo w nim przytoczone.

27. Rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku przyznania pomocy, nawet jeśli środek spełnia wymogi rozporządzenia. Komisja przypomina, że co do zasady każda decyzja państwa członkowskiego o przyznaniu pomocy państwa pozostaje samodzielną decyzją danego państwa członkowskiego⁽⁸⁾. Jak wskazano w orzecznictwie, rozporządzenia *de minimis* nie mogą być interpretowane w taki sposób, że zobowiązują państwa członkowskie do przyznania określonej pomocy lub do pełnego wykorzystania wszystkich przewidzianych w nich wyjątków⁽⁹⁾. W związku z tym decyzja o przyznaniu pomocy leży wyłącznie w kompetencji danego państwa członkowskiego.
28. Państwa członkowskie, które zdecydowały się przyznać pomoc, muszą zapewnić przestrzeganie warunków określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013. Jak wyjaśniono w motywie 20 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy określoną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, państwa członkowskie powinny również „*ułatwić realizację tego zadania i stworzyć w tym celu niezbędne środki, które zapewnią, że łączna kwota pomocy de minimis przyznanej jednemu przedsiębiorstwu na podstawie zasady pomocy de minimis nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu*”.
29. Komisja przeanalizuje pytania prejudycjalne przedstawione przez sąd krajowy, uwzględniając te wstępne uwagi.

5.2. Pierwsze pytanie prejudycjalne

30. W pierwszym pytaniu sąd, który zwrócił się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, zasadniczo pyta, czy w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w sprawie głównej przepisy rozporządzenia (WE) nr 1408/2013 pozwalają państwom członkowskim na automatyczne stwierdzenie, że wniosek o pomoc złożony przez beneficjenta przekracza górny próg pomocy *de minimis*.
31. Artykuł 3 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 stanowi, że „*pomoc de minimis uznaje się za przyznaną w momencie, gdy przedsiębiorstwo nabywa zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym prawo do otrzymania takiej pomocy, niezależnie od daty wypłaty pomocy de minimis na rzecz przedsiębiorstwa*”. Zgodnie z orzecznictwem w tej kwestii,

(8) W tej kwestii zob. wyrok z dnia 23 listopada 2015 r. w sprawie *Milchindustrie-Verband eV i Deutscher Raiffeisenverband eV przeciwko Komisji*, T-670/14, EU:T:2015:906, pkt 29.

(9) Wyrok z dnia 28 lutego 2018 r. w sprawie C-518/16, *ZPT*, EU:C:2018:126, pkt 52.

ponieważ „przyznawanie pomocy regulują obowiązujące przepisy prawa krajowego, państwa członkowskie dysponują szerokim zakresem swobody w ustalaniu procedury przyznawania takiej pomocy”⁽¹⁰⁾.

32. Z drugiej strony w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013 nie ma przepisów regulujących tryb składania wniosków o pomoc *de minimis*, informacje, które należy w nich podać, oraz kwestię, czy wnioskodawcy muszą wskazać kwotę wnioskowanej pomocy (czy też kwotę oblicza właściwy organ krajowy). Wobec braku takich przepisów państwa członkowskie mają w tej kwestii również szeroki zakres swobody.
33. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 przestrzeganie pułapu *de minimis* musi być zapewnione właśnie w momencie przyznania prawa do pomocy.
34. . Biorąc pod uwagę powyższe, Komisja uważa, że rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 należy interpretować w taki sposób, że nie wymaga ono od państwa członkowskiego i nie uniemożliwia mu automatycznego stwierdzenia, iż kwota pomocy obliczona na podstawie wniosku złożonego przez wnioskodawcę przekracza górny próg pomocy *de minimis*.

5.3. Drugie pytanie prejudycjalne

35. W drugim pytaniu prejudycjalnym sąd krajowy zwraca się o wyjaśnienie, czy w przypadku, gdy automatycznie ustalona kwota pomocy przekracza pułapy określone w rozporządzeniu (UE) nr 1408/2013, w szczególności w art. 3 ust. 3a i 7 oraz art. 6 ust. 3, czy państwo członkowskie nie może przyznać kwoty pomocy niższej od tego pułapu bez złożenia przez wnioskodawcę nowego wniosku.
36. W art. 3 ust. 3a rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 określono jeden z pułapów *de minimis*, które państwo członkowskie może zdecydować się stosować, z zastrzeżeniem warunków określonych w tym przepisie. W art. 3 ust. 3a rozporządzenia określono ilościowe ograniczenie pomocy objętej zasadą *de minimis*, ale nie przewidziano w nim ogólnego zakazu udzielania pomocy.
37. Artykuł 3 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 przewiduje, że jeżeli przyznanie nowej pomocy *de minimis* spowodowałoby przekroczenie pułapów *de minimis*, niniejsze rozporządzenie

(10) Wspomniany już pkt 39 wyroku w sprawie *INAIL*.

nie może mieć zastosowania do nowej pomocy. Z tego przepisu wynika, że przy ustalaniu, czy pomoc można uznać za *de minimis*, decydujące znaczenie ma przyznanie pomocy, a nie wniosek o pomoc. Sąd potwierdził tę interpretację w orzeczeniu w sprawie *INAIL*, dotyczącym rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, które zawiera podobny przepis, i uznał, że „[z] brzmienia tego przepisu wynika, że momentem, w którym należy ocenić, czy po zsumowaniu nowej kwoty pomocy *de minimis* z kwotą innych pomocy *de minimis* nie zostanie przekroczony pułap *de minimis*, jest moment „przyznania” pomocy”⁽¹¹⁾).

38. Artykuł 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 wymaga, aby państwa członkowskie sprawdziły, czy po przyznaniu nowej pomocy łączna kwota pomocy *de minimis* przyznanej danemu przedsiębiorstwu nie przekroczy odpowiedniego pułapu oraz czy spełnione są wszystkie warunki określone w tym rozporządzeniu. Przepis ten potwierdza zatem, że zgodność z pułapem *de minimis* należy sprawdzać w momencie przyznania pomocy, a nie w momencie złożenia wniosku.
39. W związku z tym rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 ma zastosowanie w momencie faktycznego przyznania pomocy, a zgodnie z jego przepisami należy zapewnić, aby pomoc nie przekraczała obowiązujących pułapów; taka pomoc uznaje się za pomoc *de minimis*. Z drugiej strony fakt, że wniosek może stanowić podstawę do przyznania pomocy przekraczającej próg *de minimis*, sam w sobie nie stoi na przeszkodzie stosowaniu rozporządzenia, o ile faktycznie przyznana pomoc nie przekracza górnego progu *de minimis*.
40. Stosując w ten sposób rozumiane przepisy rozporządzenia (UE) nr 1408/2013, państwa członkowskie muszą zapewnić, aby łączna kwota pomocy przyznanej jednemu przedsiębiorstwu na podstawie zasad regulujących pomoc *de minimis* nie przekraczała łącznego dopuszczalnego pułapu, a tym samym państwo członkowskie nie podlegałoby obowiązkowi zgłoszenia pomocy przewidzianemu w art. 108 ust. 3 TFUE.
41. Jak wskazano powyżej, ponieważ zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 proces udzielania pomocy regulują obowiązujące przepisy krajowe, państwa członkowskie dysponują szerokim zakresem swobody. W związku z tym konkretne procedury przyznawania pomocy, w tym procedury mające na celu zapewnienie przestrzegania pułapów *de minimis*, należą do kompetencji państw członkowskich.

(11) W tym kontekście należy odnieść się do pkt 29 wspomnianej decyzji w sprawie *INAIL*.

42. W związku z tym Komisja uważa, że konsekwencje wynikające z faktu, iż wniosek mógłby stanowić podstawę do przyznania pomocy przekraczającej mający zastosowanie pułap *de minimis*, zależą od przepisów prawa krajowego.
43. Komisja przypomina również, że zgodnie z orzecznictwem przedsiębiorstwo, któremu państwo członkowskie zamierza przyznać pomoc *de minimis*, aby nie przekroczyć tego progu, „do momentu faktycznej wypłaty tej pomocy może zwrócić się o zmniejszenie kwoty wnioskowanego finansowania lub zrezygnować z całości lub części pomocy otrzymanej wcześniej” ⁽¹²⁾.
44. W związku z tym możliwość zezwolenia wnioskodawcy na zmniejszenie kwoty pomocy wnioskowanej we wniosku przed przyznaniem pomocy, tak aby nie przekroczyć pułapów *de minimis*, jest zgodna z zasadami *de minimis*.
45. Wreszcie Komisja uważa, że nawet jeśli prawo Unii tego wyraźnie nie przewiduje, z rozporządzeniem (UE) nr 1408/2013 zgodne jest to, że państwo członkowskie, bez oddzielnego wniosku, przyznaje podmiotowi, który złożył wniosek o pomoc, jedynie tę część pomocy, która nie przekracza górnego progu *de minimis*, o ile spełnione są wszystkie pozostałe warunki określone w rozporządzeniu.
46. W świetle powyższego art. 3 ust. 3a i 7 oraz art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie zabraniają one państwu członkowskiemu przyznania kwoty pomocy niższej od górnego progu *de minimis*, bez konieczności wymagania od podmiotu ubiegającego się o pomoc złożenia nowego wniosku, jeżeli kwota pomocy ustalona automatycznie na podstawie pierwotnego wniosku przekroczyła ten próg.

6. ODPOWIEDŹ NA PYTANIA PRZEDŁOŻONE PRZEZ SĄD KRAJOWY

47. W świetle powyższego Komisja uważa, że na pytania prejudycjalne należy udzielić następującej odpowiedzi:
- 1. Rozporządzenie (UE) nr 1408/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga ono od państwa członkowskiego ani nie uniemożliwia mu automatycznego ustalenia, że kwota pomocy obliczona na podstawie wniosku złożonego przez wnioskodawcę przekracza górny próg pomocy *de minimis*.**

(12) Punkt 43 wspomnianego wyroku w sprawie *INAIL*.

- 2. Artykuł 3 ust. 3a i 7 oraz art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1408/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie zabraniają one państwu członkowskiemu przyznania kwoty pomocy, która jest niższa od górnego progu *pomocy de minimis*, bez konieczności wymagania od podmiotu ubiegającego się o pomoc złożenia nowego wniosku, jeżeli kwota pomocy ustalona automatycznie na podstawie pierwotnego wniosku przekroczyła ten próg.**

Audronė Steiblytė

Marie Lagrue Theodoros Adamopoulos

Przedstawiciele Komisji